

Nr 72.

Uppläst och godkänd i Första kammaren den 6 maj 1913.

” ” ” i Andra kammaren den 6 maj 1913.

Riksdagens skrivelse till Konungen, angående ifrågasatt stadgande om förfaringsättet, då kvarstad meddelas å gods av viss beskaffenhet.

(Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 13.)

(Andra kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 1, 7 och 16.)

Till Konungen.

Inom Riksdagen har gjorts framställning, åsyftande åstadkommande av utredning, huruvida icke, när kvarstad är meddelad å gods, som är utsatt för försämring eller värdeminskning, möjlighet bör beredas att få det kvarstadsbelagda godset offentligen försålt samt köpeskillingen därför deponerad i bankinrättning.

Jämlikt 40 § utsökningslagen äger överexekutor att, om borgenär det äskar och sådant finnes lämpligt, förordna om försäljning av utmätt lös egendom, vilken är underkastad förskämning eller snar förstörelse eller hastigt fallande i värde eller erfordrar alltför kostsam vård; men finnes däremot i fråga om egendom, som är belagd med kvarstad, intet motsvarande lagstadgande. Emellertid framstår det enligt Riksdagens mening som önskvärt, att sådana bestämmelser meddelas, att med kvarstad belagd egendom, som är utsatt för betydande försämring eller värdeminskning, kan i tid försäljas, så att den kvarstadssökandes intressen blifva på ett bättre sätt tillgodosedda; och synes det böra ankomma på överexekutor att förordna om sådan försäljning efter ansökan därom av den i saken intresserade parten. Huruvida, i olikhet

med vad i 40 § utsökningslagen föreskrifves, dylik ansökning bör kunna göras jämväl av gäldenär, torde böra bero på närmare utredning, vilken jämväl lämpligen bör omfatta frågan om försäljning av gods, som ställts under skingringsförbud enligt 146 § utsökningslagen, eftersom vid sådant förbud samma behof att få försälja egendom kan förefinnas.

Beträffande frågan, huru med köpeskillingen för försåld, i kvarstad satt egendom bör förfaras, synas bestämmelserna i 152 § utsökningslagen angående i kvarstad satta penningar lämpligen böra komma till tillämpning, varigenom möjlighet skulle beredas för medlens insättande i bankinrättning.

På grund av vad sålunda anförts får Riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte taga under överbäggande, dels huruvida, då kvarstad verkställes å gods, som är underkastat förskämning eller snar förstörelse eller hastigt fallande i värde eller erfordrar alltför kostsam vård, möjlighet bör beredas att på därom gjord ansökning få dylikt gods försålt, dels ock huru med köpeskillingen bör förfaras, samt för Riksdagen framlägga det förslag, vartill den företagna omprövningen må giva anledning.

Stockholm den 6 maj 1913.

Med undersätlig vörndnad.